

Warszawa, dn.

2012 r.

(WZÓR)

**SĄD APELACYJNY – SĄD PRACY
I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH**
w Warszawie

za pośrednictwem

Sądu Okręgowego
XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych
w Warszawa

00-898 Warszawa
Al. Solidarności 127

Dot. Sygn. akt:

XIV U /09

Wartość przedmiotu sporu
(art. 398² kpc)

Odwołujący: Zygmunt ....
ul. Góralska 5
01-112 Warszawa

przeciwko: Wojskowe Biuro Emerytalne
ul. Złota 5
00-909 Warszawa

Apelacja

od wyroku Sądu Okręgowego XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie sygn. akt. XIV U z dnia   r. przeciwko WBE w Warszawie – oddalającego moje odwołanie o ponowne przeliczenie emerytury wojskowej i wyrównania wypłaty świadczenia od 1 stycznia 1999 r. wraz z odsetkami do czasu zmiany obowiązujących przepisów w 2003 r.

Na podstawie art. 367 §1 kpc zaskarżam wskazany   wyrok w całości. Na podstawie art. 368 kpc wyrokowi temu zarzucam:

1. naruszenie prawa materialnego art. 6 ustawy z dn. 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (Dz. U. z 2004 r. nr 10 poz. 36 ze zm. w pierwotnym brzmieniu obowiązującym do dn. 08.11.2001 r.) w zw. z art. 2 i art. 32 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 2 ustawy z dn. 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (w brzmieniu obowiązującym do dn. 1.10.2003 r.) – przez niezastosowanie tych przepisów z błędną ich wykładnię z pominięciem zasady zakazu działania prawa wstecz (lex retro non agit).
2. naruszenie przepisów postępowania:
  - art. 477¹⁴ kpc i art. 233§1 kpc przez nie uwzględnienie całokształtu okoliczności sprawy i nadużycie swobodnej oceny dowodów.

Wskazując na powyższe podstawy apelacji

wnoszę:

- a) na podstawie art. 386§1 kpc – o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy – zgodnie z wnioskami odwołującego się tj. zobowiązanie WBE w Warszawie do właściwego ponownego przeliczenia

wysokości mojej emerytury i wyrównania mi wypłaty świadczenia od 01.01.1999 r. do 2003 r. wraz z odsetkami – zgodnie z obowiązującymi przepisami,

albo:

b) na podstawie art. 386§4 i art. 477^{14a} kpc – o uchylenie zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi I instancji lub organowi emerytalno-rentowego.

Uzasadnienie:

Zaskarżone orzeczenie jest niezasadne, dotknięte wieloma błędami natury prawnej i faktycznej w zakresie istoty sprawy, w szczególności naruszenia prawa materialnego i procesowego, błędnych ustaleń faktycznych oraz pominięcia faktów – co miało istotny wpływ na treść orzeczenia.

Sąd Okręgowy w szczególności dokonał błędnej wykładni i interpretacji przepisów prawa w czasie ich obowiązywania oraz ich spoistości i wzajemnej relacji, często znoszącej się w zakresie świadczeń emerytalnych i nie wyciągnął należytych wniosków natury prawnej oraz nie podjął decyzji w prawie zasadnym rozstrzygnięciu zarzutów i wniosków.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę po raz drugi zupełnie zignorował nabyte prawa wnioskodawcy i uzasadnione podstawy prawne jego wniosków kierowanych do organu emerytalno-rentowego. Sąd wprost powielił treść wyroku z pierwszej rozprawy przy błędnej i niejasnej interpretacji ustalenia prawa do emerytury.

Sąd orzekający w swojej interpretacji przepisów art. 6 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy i ich rodzin, art. 159 i art. 1 ust. 2 ustawy z FUS, co do spoistości tych przepisów, wzajemnej relacji

wykluczającej, oraz czasu obowiązywania, nie zajął właściwego stanowiska. Treść art. 1 ust. 2 była nowelizowana: w 2001 r., w 2002 r. i w 2003 r. przepis ten ostatecznie został uchylony. Sąd nie uwzględnił okresu obowiązywania art. 1 ust. 2 ustawy z FUS do czasu nowelizacji tych przepisów w 2003 r. (Dz. U. z 2003 r. nr 166) oraz braku przepisów przejściowych obowiązywania art. 6 ustawy wojskowej. Przy tym należy zaznaczyć, że organy emerytalno-rentowe orzekając o przyznaniu prawa podmiotowego, związane są stanem prawnym obowiązującym w chwili wydania decyzji.

Sąd w zaskarżonym orzeczeniu dokonał błędnej wykładni przepisów prawa materialnego ponieważ: art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. wyklucza możliwość stosowania jej do emerytów wojskowych, którzy w dniu wejścia w życie tej ustawy nabyli już prawa do emerytury.

Obecnie uposażenie emerytalne wg „starego portfela” żołnierzy zawodowych wynosi około 50% uposażenia emerytalnego bieżącego, co jest społecznie krzywdzące i pozostaje w sprzeczności z art. 2 Konstytucji RP – jako państwa prawa.

Nowy system waloryzacji emerytur określony art. 159 ustawy z FUS obejmować miał tylko tych żołnierzy, którzy są w służbie lub ją podejmą po 31 grudnia 1998 r. W przeciwnym wypadku uzasadniony jest zarzut naruszenia zasady ochrony praw słusznie nabytych i problem „starego portfela”. Nierówność ekonomiczna w tej samej grupie emerytów w wyniku podwyższenia uposażenia w służbie czynnej. Ważnym problemem w sprawie jest prawidłowa wykładnia prawa w zakresie waloryzacji emerytur a zasadą *lex retro non agit*. Sąd w tym zakresie nie zajął właściwego stanowiska – w byciu państwem prawa (art. 2 Konstytucji RP).

Jest skandalicznym przypadkiem, aby ustawodawca z góry planował taką nierówność ekonomiczną w tej samej grupie emerytów wojskowych –

tworzył „stary portfel”. To jest kuriozum legislacyjne, albo obecnie błędna interpretacja przez Sądy prawa.

Przykro, że organa wymiaru sprawiedliwości akceptują ten paradoks w imieniu państwa prawa.

W rzeczywistości chodzi o zasadne wyjaśnienie - czy wprowadzenie przez ustawodawcę do ustawy z dn. 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS przepisu art. 159 w kontekście treści art. 1 ust. 2 cyt. Ustawy z terminem wejścia w życie z dniem 1.01.1999 r. (bez *vacatio legis* i przepisów wykonawczych), automatycznie zmieniło w tym czasie art. 6 ustawy z dn. 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy wobec emerytów i rencistów wojskowych, którzy nabyli już pełne prawa do emerytury „uposażeniowej”, tym bardziej, że brak było wzmianki w art. 159 ustawy z FUS, że dotyczy tych osób – co powoduje krzywdzący „stary portfel” - bez przepisu przejściowego, oraz w sytuacji, kiedy przepis art. 1 ust. 2 ustawy z FUS został uchylony dopiero z dniem 1.10.2003 r. przez art. 10 pkt. 1 ustawy z dn. 23.07.2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. nr 166 poz. 1609).

Mając na uwadze naprowadzone wyżej okoliczności, a w szczególności naruszenie prawa materialnego w zakresie praw nabytych i procesowego co do wyjaśnienia sprawy oraz stan niespójności cytowanych przepisów prawa, co stanowi problem prawny wymagający wykładni - apelację uważam za w pełni uzasadnioną.

(podpis)